

Иван Вазов

Цвете

Цвете мило, цвете красно,
цвете с тънничко стебло,
що навеждаш тъй безгласно
свойто хубаво чело?

Що тъй бързо побледнява
твойта нежна младина?
Що слабее, изветрява
таз приятна миризма?

Ти засмяно си цъфтеше
във градинка драга нам,
гордо, весело ти беше:
о, тъгата аз ти знам.

Ти от пръсти се откъсна
нежни, крехки, както ти,
и молба ти се отблъсна.
Младостта ти се скрати.

Не повянвай и не клюмай,
живо цветенце бъди.
И без глас ми тук продумай,
на сърце ми обади.

Развълнувана ли беше
тя, кога ръка простря,
та живота ти косеше?
Как тогаз я ти съзря?

Блясаха ли й очите?
Искри пущаха ли вън?
Тупаха ли й гърдите?
Имаше ли там огън?

Ил лицето й усърна,
кат откъсна тебе с пръст?
Беше ли тя хладнокръвна?
Би ли ще туй само лъст?

Но не вярвам, карамфиле,

туй жестоко нещо аз,
ний до днес сме се любили:
искрена е нашта страст.

Аз душата й вече зная:
чиста е кат нейний лик,
неспособна да ласкае,
глас й е сърдечен вик.

Не повянвай, цвете красно,
не губи си живостта,
ах, говоря ти напразно,
кат те мокря със уста!

Няма тая да отминеш
обща участ на света,
като цвят ще да загинеш,
както гине младостта.

Кат е тъйка, да не губим
туй, ах, време без цена,
в упоение да любим
в таз крилата младина.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8388>]